

Decretul duminical, 1888 și vântul de la răsărit

21 aprilie 2008

Gili Cârstea

Zilele acestea comunitățile noastre au avut parte de o oarecare efervescență, produsă de evenimente care ar indica iminența decretului duminical. Trebuie să recunoaștem că decretul duminical a rămas singurul subiect care mai reușește să producă interes în toropeala care a cuprins biserica mondială.

Cu câțva timp înainte de vizita papei în Statele Unite, situri adventiste au vorbit despre anumite întâlniri secrete între conducătorii creștini americani, al căror scop este să propună legislativului american un set de legi care, printre altele, prevede și impunerea prin lege a duminicii ca zi de odihnă.

Conducerea bisericii a luat imediat poziție. Prin departamentul de relații publice și libertate religioasă, ea a dezmințit autenticitatea acestei informații, spunând că a făcut cercetări serioase și nu a putut identifica niciun detaliu despre o astfel de întâlnire.

În același timp, misionarul David Gates chema biserica mondială la trei zile de rugăciune, ca Dumnezeu să intervină “pentru păstrarea libertăților noastre încă puțină vreme,” spunea el, „pentru a îngădui poporului lui Dumnezeu să vegheze, să se roage și să lucreze pentru salvarea sufletelor.”

De ce mai are poporul nostru nevoie de „încă puțină vreme”? Nu a trecut nici măcar un an de când a vegheat, s-a rugat și a lucrat la nivel global să aducă Ploaia Târzie, pe 7.7.07, dar fără niciun succes.

Aceasta este problema noastră, că nu ne-am rugat, nu am vegheat și nu am lucrat destul? Mai avem nevoie de încă zece ani în care să batem marea și uscatul spre a face un tovarăș de credință, ca apoi să ne dăm seama că am făcut din el un laodicean de două ori mai rău decât noi?

De peste un secol Dumnezeu ne „păstrează libertățile,” și ce am făcut cu ele? Le-am folosit spre a construi o biserică mondială cât mai asemănătoare cu lumea. Ne-am asociat în tot felul de proiecte pentru îmbunătățirea vieții pe pământ, întărind astfel împărăția și guvernarea lui Satana. Recent am dat mâna cu asociații religioase al căror scop declarat este unirea bisericilor, și pe care Cuvântul lui

Dumnezeu le identifică drept fiice ale Babilonului cel mare. De ce ne-ar mai trebui „încă puțină vreme”?

Dumnezeu face eforturi să încheie cât mai repede lucrarea Sa, iar biserica se roagă să i se mai dea timp de veghere și rugăciune. Acesta este un gen de nebunie colectivă care ne va duce direct în mijlocul evenimentelor finale fără să bănuim măcar că am ajuns acolo.

Dinamica decretului duminical este complet diferită de ceea ce crede sau așteaptă acest popor, iar istoria este explicită la acest subiect, așa cum se poate observa în episodul 1888.

Iată o scurtă recapitulare, pentru cei care nu sunt la curent cu istoria noastră denominațională.

În acea perioadă, multe dintre statele federale votaseră legi duminicale, numite „blue laws,” dar aplicarea lor depindea de mulți și variați factori locali. De aceea senatorul Blair, sprijinit de sindicatul creștin care cerea sfințirea duminicii, a introdus în Senat ceea ce s-a numit „moțiunea Blair,” legiferarea la nivel federal a păzirii sabbatului creștin, adică duminica.

La scurt timp după sesiunea Conferinței Generale din 1888, când au avut loc audierile din Senat, moțiunea a fost respinsă, iar A.T.Jones a fost unul dintre cei mai de succes opozanți ai ei, el fiind invitat la aceste audieri datorită prestigiului pe care îl atinsese în presa americană ca apărător al libertății de conștiință.

Și acum să privim în spatele cortinei.

Cu câțiva ani înainte de 1888, Waggoner și Jones au început să descopere adevărurile prețioase ale doctrinei sanctuarului, în lumina neprihănirii lui Hristos. Ei constatau că acestea sunt raze prețioase de lumină, dar nu știau la acea dată că acela era începutul mării strigări, începutul ploii târzii. Nu le confirmase nimeni că solia neprihănirii lui Hristos este cheia noului legământ, motorul unirii dintre natura divină și cea umană, adică nunta.

Au început să publice descoperirile lor în Semnele Timpului, la care erau redactori, lucru care a produs mare supărare la Battle Creek, deoarece poziția lor despre legea din Galateni se afla în conflict deschis cu poziția oficială a bisericii. Dar ceea ce la suprafață părea un război teologic banal, în realitate era lucrarea prin care Dumnezeu pregătea un popor care să justifice, în fața neamurilor, caracterul și guvernarea Sa. El Se pregătea să ofere poporului Său, adunat în sesiune, solia foarte prețioasă a neprihănirii lui Hristos, „cu adevărat solia îngerului al treilea,” și care urma să se transforme în solia „celuilalt înger,” acela din Apocalips 18.

Satana înțelegea perfect unde poate duce solia neprihănirii lui Hristos, pe care el o ținuse îngropată cu atâta succes de la Cinzecime încoace. Dacă poporul o primea, puterea lui era zdrobită, împărăția lui lua sfârșit și pierdea o mare parte a celor pe care trebuia să-i măcelărească, jertfa cu care era dispus să cedeze

împărăția acestei lumi. La o asemenea amenințare majoră nu se putea răspunde decât tot cu o acțiune majoră, și aceasta a fost și va fi mereu decretul duminical.

Nu era sigur că va reuși performanța de a amăgi pe liderii adventiști să se împotrivescă soliei, și de aceea a declanșat planul B, adică procedurile pentru schimbarea legislației, prin moțiunea Blair, domeniu unde avea toată libertatea de mișcare.

Diavolul nu a dorit niciodată să apeleze la măsuri radicale precum decretul duminical, deoarece știe bine că în momentul în care intră pe o astfel de orbită de coliziune cu legea lui Dumnezeu, sfârșitul lui este aproape. Decretul este ultima carte pe care este dispus să o joace, și doar în situații de maximă necesitate.

Dar, surpriză! La Minneapolis a reușit o nesperată biruință, făcând poporul să repete revolta lui Core, Datan și Abiram [aici]:

„Refuzul de a renunța la păreri preconceptuate și de a accepta acest adevăr [că legea din Galateni este în special legea morală] se află în mare parte la baza opoziției manifestate la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones. Prin stârnirea acelei opoziții, Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua Cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume” (The EGW 1888 Materials, 1574).

Duhul Sfânt a trebuit să Se retragă, iar verdictul cerului „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore” a sunat ca o muzică sublimă la urechile lui Satana. Nu mai era nevoie de planul B, adică decretul duminical. Moțiunea Blair a fost respinsă, și niciodată nu a mai reușit să ajungă în fața Senatului american.

Acest exemplu ne ajută să înțelegem un lucru: Niciodată diavolul nu va lua inițiativa declanșării evenimentelor finale, de care se teme ca de foc. El va apela la soluții extreme doar în situații de criză maximă, obligat de acțiunile lui Dumnezeu.

Așa va fi în criza care se apropie. Când Dumnezeu reușește să-Și pregătească poporul pentru Ziua Ispășirii finale, pentru ștergerea păcatelor și pentru nunta Mielului, diavolul declanșează decretul duminical ca o contra-măsură.

Spre a împiedica răspândirea luminii în lume, prin marea strigare, el polarizează societatea prin legea duminicală, care produce două efecte: Obține loialitate de la mulțimile deja păzitoare ale duminicii, și pune presiune, prin amenințare, asupra celor prin care se răspândește marea strigare.

Prin urmare, decretul duminical nu va deveni o opțiune pe masa legislativului decât ca urmare a efectelor pe care solia neprihănirii lui Hristos le va produce în biserica rămășiței. Am avut la dispoziție 120 de ani spre a reconsidera

eșecul nostru de la Minneapolis, dar se pare că i-am risipit inutil. Pocăința colectivă nu a reușit să impresioneze nicio generație de conducători adventiști, și de aceea singura opțiune rămâne zguduirea și cernerea.

Și cine poate spune că această teribilă cernere nu se desfășoară chiar acum, când membrii bisericii își definesc pozițiile pro sau contra soliei neprihănirii lui Hristos? În timp ce Dumnezeu, lucrând prin instrumente umile, încearcă să aducă solia în atenția bisericii Sale, diavolul va lucra prin slujitorii lui spre a contracara efectele soliei, spre a nu fi obligat să recurgă la măsurile strategice de ale căror consecințe se teme atât de mult.

Dacă reușește să împiedice propagarea soliei în rândul membrilor comunităților noastre, supraviețuirea împărăției lui este asigurată pentru încă un secol. El știe că Dumnezeu nu Se impune prin forță, și că Se retrage atunci când oferta Lui este respinsă. De aceea face toate eforturile ca pastorii noștri să nu vadă frumusețea, farmecul inegalabil al lui Hristos în solia 1888, și astfel să descurajeze răspândirea ei.

Generația noastră a moștenit o stare deplorabilă, descrisă foarte corect în următoarea declarație inspirată:

„Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis n-au dispărut nicidecum; semințele semănate acolo sunt gata să răsară la viață și să dea o recoltă bogată. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost niciodată smulse, iar ele continuă să otrăvească judecata, să pervertească percepția și să orbească înțelegerea celor care vin în contact cu solia și solii... Necredința și-a făcut drum în rândurile noastre... Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostaziat, pentru că ei țin la calea lor și uită calea Domnului. Adevărata religie, singura religie a Bibliei, care propovăduiește iertarea doar prin meritele unui Mântuitor răstignit și înviat, care mărturisește neprihănirea prin credință în Fiul lui Dumnezeu, a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată și lepădată... Ce viitor ne așteaptă, dacă nu reușim să ajungem la unitatea credinței? (TM 467).

Prejudecățile de la Minneapolis otrăvesc încă judecata poporului nostru, iar religia lui Baal este religia multora, fără ca ei să-și dea seama despre această tristă realitate. Rădăcinile acestea de amărăciune au dat o recoltă bogată, motiv pentru care adevărul despre istoria noastră s-a poticnit în piața de obște, iar neprihănirea nu poate să se apropie.

În această situație, decretul duminical se ține și el departe, și nu riscă să tulbure apele cu o discuție publică despre sabbat și duminică. Scopul prezent al împăratului Babilonului nu este persecutarea păzitorilor sabbatului, care s-au dovedit aliații lui în ridicarea unei lumi mai bune aici, acum. Scopul lui arzător este anihilarea luminii despre neprihănirea lui Hristos, ponegrirea ei și discreditarea oamenilor care o predică, deoarece el știe un lucru, exprimat foarte clar aici:

„Gândul că neprihănirea lui Hristos ne este atribuită nouă, nu din cauza vreunui merit al nostru, ci doar ca un dar gratuit de la Dumnezeu, este un gând

prețios. Vrajmașul lui Dumnezeu și al omului nu dorește ca acest adevăr să fie prezentat clar; el știe că, dacă poporul îl primește deplin, puterea lui va fi zdrobită. Dacă el poate controla mințile astfel ca îndoiala și necredința să compună experiența celor ce pretind că sunt copiii lui Dumnezeu, el îi poate birui prin ispite” (GW 161).

Faptul că puterea lui nu a fost zdrobită este dovada că solia despre neprihănirea lui Hristos nu a fost primită de poporul nostru. Această solie va declanșa „vântul de la răsărit” (Eze 27:26, Dan 11:44), și astfel vrajmașul, înspăimântat și furios, va trece la măsuri de urgență, prima fiind legislația duminicală.

Da, este timpul pentru rugăciune, dar nu pentru ca Domnul să ne mai lase să pierdem timpul pe acest pământ, alergând să facem alți și alți laodiceeni. Este timpul pentru genul de rugăciune descris în Ioel, când slujitorii Domnului trebuie „să plângă între tindă și altar, și să zică: Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n-o face de bațjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: „Unde este Dumnezeul lor?”” (Ioel 2:17).

Doar acest gen de acțiune globală este capabilă să producă efectul descris în Zaharia 13:1, și imediat răspunsul diavolului, prin legislație duminicală.

Orice altă abordare a acestor realități din marea controversă se va dovedi letală pentru majoritatea zdrobitoare a membrilor bisericii noastre.
